

[Ib Christensen]

osv. Denne meget rummelige traktatbestemmelse er så at sige grundstenen i dette værk, man nu er ved at lave, og det afspejler, hvor vidtgående man tilsigter den økonomisk-monetære sammenslutning. Det er jo også et trin i retning af dannelsen af den økonomisk-monetære union, det ene led sammen med den udenrigspolitiske union i den europæiske unions virkeliggørelse.

Det bliver derfor også forfængeligt for hr. Kjeld Olesen at tro på, at Norge og Sverige deltager i dette samarbejde. Det er just disse kommunitære aspekter i samarbejdet, som bevirker, at Norge er udtrådt af valutaslangen, og som gør, at Sverige heller ikke tiltræder, og det er højst usandsynligt, for ikke at sige udelukket, at andre lande uden for EF kommer til at deltage, måske knap nok som associeret.

Når det derfor bliver sagt af hr. Kjeld Olesen, at han ser hen til Nordisk Råds session med hensyn til drøftelse af et nordisk samarbejde på det valutariske område, så tror jeg, jeg må bedrøve hr. Kjeld Olesen med, at det bliver der intet af, og der bliver først og fremmest intet af det, fordi Danmark har valgt EMS fremfor et nordisk samarbejde også på dette felt.

Vi ser det udvidede samarbejde også i den form, at 20 pct. af valutareserverne skal bindes i EMS-fonden. Vi ser det i retning af, at når det drejer sig om mellemlange lån, da bliver der tale om økonomisk-politiske betingelser for at opnå kreditværdigheden. Der har allerede under slangesamarbejdet været tendenser til, at man har sat lande næsten under økonomisk administration. Italien var jo ude for at få snævre forskrifter for sin økonomiske politik.

Det hedder, at der er tale om konsultationer. Man bruger det mærkværdige ord »formodning«, altså formodning om, at landene retter sig efter de råd, de får. Denne formodning kan så bestyrkes derved, at hvis ikke de retter sig efter de råd, de får, ja, så bliver kassen ganske enkelt smækket i, hvilket jo understreger, at når man fører en økonomisk politik, som afstedkommer en låneafhængighed, således som Danmark gennem de senere år har gjort det, så forstærker det de traktatmæssige bindinger, som findes. Omvendt kan vi altså sige, at selv hvis vi ikke førte en sådan økonomisk politik, så er de traktatmæssige bindinger til stede. Der er altså dobbelt-

virkende effekter i retning af, at Danmarks økonomiske politik i og med dette systems virkeliggørelse bliver indsnævret en omgang eller flere.

Når statsministeren i sin redegørelse siger, at fri valutakurs kun er for lande med en beskeden udenrigshandel, og altså understøttet ikke noget for Danmark, så må dertil siges, at netop for et land som Danmark, der vel næst efter Hong Kong er det land i verden, der har den største udenrigshandel pr. indbygger, er det vigtigt, at vi har så mange økonomisk-politiske styringsinstrumenter som muligt til vor rådighed, således at vi med størst mulig effekt og med størst mulig bredde kan bestemme, hvordan vi vil reagere på de enorme påvirkninger, der kommer til os udefra.

Jeg tror heller ikke, at devalueringer, for så vidt heller ikke revalueringer, er en lykke. Det betyder ny politisk fastsættelse af kurser og ny spekulation i, at der såmænd nok kommer en ny valutakursfastsættelse. Af disse grunde tror jeg, at det er bedre at give kronen fri, at lade kronen udtræde af valutaslangen og at sige nej til EMS-samarbejdet, også af hensyn til vores økonomi og beskæftigelse.

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har jo, som også refereret herfra, i kvartalsrapporten påpeget en reel kroneopskrivning på 16 pct. Det ville være galimatias for enhver at opskrive vores krone, sådan som den reelle økonomiske værdi af kronen er, men det er jo altså sket i kraft af valutaslangesamarbejdet.

Da Norge er udtrådt af valutaslangen og Frankrig endnu ikke er kommet ind og de to lande så at sige repræsenterer nogenlunde lige store andele af Danmarks udenrigshandel, så er der ingen grund til at tro, at de realøkonomiske virkninger af vores binding til dette valutariske samarbejde vil blive mindre. Det vil med andre ord sige, at vi kan forvente en fortsat kroneopskrivning med ødelæggende virkninger for vores konkurrenceevne og for vores beskæftigelse.

Jeg tror, det var økonomiministeren, der sagde, eller var det hr. Kjeld Olesen, det var det vist, der sagde, at han mente, at beskæftigelsen havde været endnu værre stedt, hvis ikke vi havde været i dette valutariske samarbejde. Dette er jo ganske usandsynligt, eftersom netop den forringede konkurrenceevne,